

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **P. H.**, bytem, zast. Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Kadaňská 3550, 430 03 Chomutov, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 7. 2016, č. j. KUJI 53410/2016, sp. zn. OOSČ 26/2016 OOSC/10/AS/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 1. 7. 2016, č. j. KUJI 53410/2016, sp. zn. OOSČ 26/2016 OOSC/10/AS/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 12. 2015, vydané dne 15. 12. 2015, č. j. DOP/31797/2015/3936/2015-troja, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a to porušením ust. § 18 odst. 3 téhož zákona. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 7. 2015 v 9:03 hod. na dálnici D1 v km 137 ve směru jízdy na Prahu, k. o. Stránecká Zhoř, řídil osobní vozidlo, a v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h mu byla naměřena rychlost 156 km/h, resp. 151 km/h při zvážení možné odchylky měřicího zařízení, čímž překročil rychlost na dálnici o 21 km/h. Dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), za tento přestupek uložil správní orgán prvního stupně žalobci jako sankci pokutu ve výši 2 000 Kč. Zároveň byl žalobce povinen zaplatit 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalobce považuje za nesprávný názor žalovaného, že zmocněnec je oprávněn se vyjádřit do protokolu o výsledku obviněného z přestupku, postavit se do role obviněného a v tomto nezastupitelném postavení vypovídat o přestupku, neboť takové právo je výsostným právem osoby, proti níž je řízení vedeno. Stejně tak předvolání zástupce žalobce k ústnímu jednání nemůže nahradit předvolání účastníka samého, neboť účastník řízení má osobně v řízení něco vykonat. Výzvu k jednání na den 14. 12. 2015 tak bylo třeba doručit taktéž žalobci, který byl tímto postupem zkrácen na svých právech. Žalobce k uvedenému odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 98/2009 a náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 210/2003. Obě rozhodnutí upozorňují na čl. 32 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a dodávají, že k ústnímu jednání před soudem musí být účastník řízení obeslán samostatně. Dle žalobce je možno tato rozhodnutí aplikovat i na řízení před správním orgánem.

Dále žalobce namítá, že se správní orgány nezajímaly o to, zda bylo měřicí zařízení použito za podmínek uvedených v návodu k obsluze a zda osoba ovládající měřicí zařízení v rozhodném okamžiku měření byla k obsluze takového zařízení proškolená. Žalobce dodává, že ve správním spise nemá oporu tvrzení správních orgánů, dle nichž je všeobecně známé, že policie bývá k obsluze měřicího zařízení školená pravidelně, kdy v tomto případě se dopravní policisté dopravou zabývají ve své činnosti pravidelně. Dle žalobce je nezbytnou součástí prováděného dokazování i prokázání způsobilosti osoby, která měření prováděla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 17/2012). Nelze se ani ztotožnit s nepodloženým názorem žalovaného, že policisté při nástupu do služebního poměru k policii prochází základní odbornou přípravou a následně celoživotním vzděláváním, což je dle žalovaného nezpochybnitelným důkazem o proškolenosti policistů k obsluze radarového rychloměru. Zástupce žalobce tyto připomínky vznášel do protokolu dne 14. 12. 2015 včetně skutečnosti, že nebylo zjištěno, zda bylo měřicí zařízení kalibrováno a kým (v souladu s ust. § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990, o metrologii).

Žalovaný v plném rozsahu odkazuje na napadené rozhodnutí, z něhož vyplývá, že se řádně a správně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Dle žalovaného není na místě argumentovat obsahem základní odborné přípravy policistů, když žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Vyžadovat a zakládat pro každé řízení o předmětném přestupku jakýkoliv doklad o proškolení policisty k obsluze měřicího zařízení je proto hodnoceno jako naprosto nadbytečné a přepjatě formalistické, a navíc policisté při nástupu do služebního poměru k policii prochází základní odbornou přípravou a následně celoživotním vzděláváním, což je samo o obě nezpochybnitelným důkazem o tom, že i v daném případě příslušníci policie zařazení do Dálničního oddělení Beranov, kteří byli členy hlídky provádějící toto měření, byli a jsou řádně proškoleni k obsluze silničního radarového rychloměru AD9C.“* Rovněž dle žalovaného není pravdivé tvrzení, že by se žalovaný nezajímal o to, zda bylo měřicí zařízení použito za podmínek uvedených v návodu k obsluze (str. 5 odst. 2 napadeného rozhodnutí).

V napadeném rozhodnutí se s jednotlivými odvolacími námitkami, které se shodují s těmi žalobními a na které odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, vypořádal dále následovně. Dle žalovaného správní orgán prvního stupně postupoval zcela správně, když vyhodnotil a dospěl k závěru, že nepožaduje, aby žalobce z přestupku vykonal v řízení něco osobně, a proto předvolal k nařízenému jednání na den 14. 12. 2015 pouze zástupce žalobce. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21 a předcházející judikaturu, žalovaný dodal, že v případě ústního jednání není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Svá procesní práva může účastník řízení uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K námitce, že správnost měření rychloměru AD9C měla být verifikována ke dni měření, žalovaný upozornil, že z ověřovacího listu č. 243/14 vyplývá, že platnost ověření rychloměru končila až dne 18. 11. 2015. Záznam o přestupku rychloměrem AD9C nevykazuje žádné znaky, které by navozovaly pochybnosti o správnosti měření.

Žalobce k věci dodal, že žádným právním předpisem není obsah a rozsah tvrzeného celoživotního vzdělávání příslušníků Policie ČR vymezen, samotná Policejní akademie ČR vede hned několik kurzů celoživotního vzdělávání, v žádném však nejsou absolventi školeni v práci a nakládání s rychloměrem AD9C. Také je neodůvodněné tvrzení žalovaného, že bylo prokázáno použití rychloměru v souladu s návodem k obsluze, neboť k tomu nebyl slyšen jediný příslušník Policie ČR, který měření provedl.

III. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR, dálniční oddělení Velký Beranov dne 9. 7. 2015 (bez vyjádření a podpisu žalobce), úřední záznam ze dne 9. 7. 2015, oznámení přestupku ze dne 10. 7. 2015, dále záznam o přestupku s fotografií, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky X s naměřenou rychlostí

156 km/h, ověřovací list č. 243/14 ze dne 19. 11. 2014 vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 19. 11. 2014 do 18. 11. 2015, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) s celkem 4 záznamy o přestupcích.

Dne 16. 7. 2015 byl správním orgánem prvního stupně vydán příkaz, proti němuž dne 10. 8. 2015 podal žalobce odpor. Správní orgán prvního stupně předvolal žalobce na den 9. 9. 2015 k ústnímu jednání a poté opakovaně na den 26. 10. 2015, z něhož se žalobce řádně omluvil. Poté byl žalobce předvolán k jednání na den 9. 11. 2015, z něhož se opět omluvil a k omluvě přiložil plnou moc udělenou advokátovi Mgr. Ing. V. N. Následně správní orgán prvního stupně zaslal předvolání k ústnímu jednání na den 14. 12. 2015 zástupci žalobce (doručeno dne 10. 11. 2015). Zástupce žalobce při ústním jednání uvedl, že z obsahu spisu nelze dospět k závěru, že by měření prováděla oprávněná osoba, neboť ne každý příslušník Policie ČR je způsobilý k takové činnosti. Rovněž ze správního spisu nevyplývá, jakým způsobem byl měřicí přístroj v inkriminovaný den kalibrován a kým. Zástupce proto navrhl, aby byl spisový materiál o chybějící listinné důkazy doplněn. Dne 15. 2. 2015 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o přestupku, které žalobce následně napadl odvoláním, v němž uvedl mj. i všechny žalobní námitky. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, jež je nyní předmětem soudního přezkumu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobce a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobce předně namítá, že správním orgánem prvního stupně bylo porušeno jeho právo se osobně zúčastnit ústního jednání a mít možnost se k věci vyjádřit. Správní orgán pochybil,

pokud předvolání k ústnímu jednání doručil pouze zástupci žalobce a nikoliv žalobci samotnému. Krajský soud dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle ust. § 34 odst. 1 správního řádu zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Podle odst. 2 cit. ust. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že žalobce dne 6. 11. 2015 udělil procesní plnou moc Mgr. Ing. V. N., aby jej zastupoval v předmětném přestupkovém řízení. Dne 10. 11. 2015 bylo zástupci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání konající se dne 14. 12. 2015.

Nejvyšší správní soud trvale judikuje, že „*právo obviněného nechat se zastoupit a právo na projednání věci v jeho přítomnosti představují jedny z imanentních součástí široce pojímaného práva na spravedlivý proces, které je nutné respektovat ze strany správních orgánů*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 As 345/2016-28, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Zároveň je však nutno dodat, že v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv žalobce nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce. Procesní aktivita se tak přesouvá na bedra jeho zástupce, vyjma úkonů vyžadujících osobní účast žalobce a dalších úkonů, které se obviněný rozhodne osobně vykonat. Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vyvstala-li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37, nebo ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013-37). K doručování předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci žalobce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56, uvedl: „*Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho*

práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce.“

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně již z pouhých podkladů zaslaných Policií ČR měl postaven na jisto, že jednání žalobce, kterého se dne 9. 7. 2015 dopustil, má zákonné znaky přestupku. Z uvedeného důvodu proto bylo ze strany správního orgánu přistoupeno k příkaznímu řízení dle § 87 zákona o přestupcích, neboť tento nepovažoval konání ústního jednání za nezbytné. Dále je nutno poznamenat, že sám žalobce byl k ústnímu jednání předvolán celkem ve třech případech, přičemž se pokaždé omluvil. Pokud tedy správní orgán nepovažoval za nezbytné k jednání předvolat přímo žalobce, a to i s ohledem na to, že se k jednání nedostavoval, nelze v postupu správního orgánu prvního stupně shledat žádného pochybení, pokud předvolal pouze zástupce žalobce. Zástupce žalobce se při jednání mohl vyjádřit ke všem skutečnostem, popř. požádat správní orgán o stanovení nového termínu jednání již s přítomností žalobce a tento svůj požadavek náležitě odůvodnit. Nutno také poznamenat, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně v žalobě nenamítal nic jiného, než to, co při ústním jednání k věci dodal zástupce žalobce.

S přihlédnutím na průběh správního řízení má soud za jednoznačně prokázané, že nebylo nezbytné žalobce osobně vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu, proto správní orgán postupoval zcela v souladu se zákonem, když k jednání předvolal pouze zástupce žalobce, který se mohl seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, popř. navrhnout důkazy. Neúčast žalobce nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení. Prvostupňový orgán měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly.

K odkazům žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu týkajících se výkladu čl. 38 odst. 2 Listiny, soud dodává, že tyto reagují na civilní soudní jednání, nikoliv na správní řízení před správními orgány. Naopak, na řízení před správními orgány je nutno aplikovat přednostně judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz výše), popř. Ústavního soudu, avšak týkající se správního řízení. Nelze vykládat požadavky tohoto článku v žalobcem citovaných rozhodnutích tak, že všechny tam uváděné garance musí být beze zbytku splněny v řízení o přestupku před správními orgány. Pro dodržení záruk vyplývajících z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod v souvislosti s obviněním z přestupku tak zpravidla postačuje soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů vydávaných v přestupkových věcech, který je vykonáván v České republice správními soudy v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. v plné jurisdikci (s odkazem na čl. 36 odst. 2 Listiny).

Žalobce dále namítal, že se správní orgány nezajímaly o to, zda bylo měřicí zařízení použito za podmínek uvedených v návodu k obsluze, neboť ze správního spisu nebylo možné dospět k závěru, zda je osoba ovládající měření řádně proškolená. Tuto námitku krajský soud neshledává důvodnou.

Měření Policií ČR bylo provedeno na základě zákonného zmocnění, které vyplývá zejména z ust. § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu. Samotné oprávnění Policie ČR k měření rychlosti vozidla sice ještě nezaručuje, že toto měření bylo provedeno způsobem, který zákon předpokládá, v posuzované věci však z ničeho nevyplývá, že by při měření rychlosti došlo k jakékoliv nezákonnosti ze strany osoby provádějící měření. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že ani případná absence osvědčení o proškolení policistů bez dalšího neznamena, že by měření proběhlo nezákonně. „*Správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí*“, (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, nebo ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26). Správní soudy ani správní orgány projednávající přestupky zde nejsou od toho, aby zkoušely příslušníky Policie ČR, jestli osvědčení o jejich schopnosti používat silniční radar je v souladu se skutečností, ale musí z této skutečnosti vycházet, ledaže by vyvstaly konkrétní pochybnosti o způsobilosti policistů radar obsluhovat. Žalobce však neuvedl žádná relevantní tvrzení, proč se domnívá, že by měření neproběhlo v souladu s návodem k použití (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52). Žalovaný k tomu uvedl, že zakládat do spisu pro každé řízení o přestupku doklady o proškolení policisty je nadbytečné a přepjatě formalistické, navíc za situace, kdy policisté prochází základní odbornou přípravou a celoživotním vzděláváním. Dle soudu je argumentace žalovaného dostatečná, neboť žalobce v odvolání pouze namítal, že ve správním spise není založeno osvědčení o proškolení policisty. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. Schopnosti či oprávnění policistů odborně obsluhovat měřicí zařízení jsou dány skutečně již tím, že policisté jsou zařazení do výkonu služby dopravní policie. V tomto řízení především krajský soud přezkoumává, zda se žalobce přestupku dopustil či nikoliv. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, o jaké poklady se při svém rozhodování opřel a jak je hodnotil.

Na základě citované judikatury Nejvyššího správního soudu tak není pravdou tvrzení žalobce, že nezbytnou součástí prováděného dokazování je prokázání způsobilosti osoby, která měření prováděla. Tento závěr ani nikterak nevyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 17/2012, na který žalobce poukazoval.

K závěru žaloby žalobce uvedl, že nebylo vyhověno jeho žádosti dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990, o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), jež učinil při jednání dne 14. 12. 2015. Dle žalobce nebylo zjištěno, zda bylo měřicí zařízení v den měření kalibrováno a zda správně v inkriminovanou dobu měřilo. Dle krajského soudu ani tato skutečnost nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V posuzované věci Autorizované metrologické středisko RAMET a. s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, ověřilo stanovené měřidlo (použitý rychloměr) a na základě svých zjištění vydalo dne 19. 11. 2014 ověřovací list č. 243/14 s platností jeden rok, tj. do 18. 11. 2015. Pokud tedy Policie ČR doložila tento ověřovací list, dle jehož závěru „*rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze*“, je zřejmé, že rychloměr byl technicky způsobilý k měření rychlosti vozidla žalobce. Důkaz o rychlosti motorového vozidla tak byl pořízen rychloměrem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. V souladu se zákonným požadavkem věty první ust. § 11 odst. 1 zákona o metrologii (podle které *stanovených měřidel může být používáno pro daný účel jen po dobu platnosti provedeného ověření*), tak byl rychloměr použit po dobu platnosti provedeného ověření, neboť k měření rychlosti vozidla žalobce došlo dne 9. 7. 2015. Je možno uvažovat, že udělením pokuty a odebráním bodů je žalobce dotčen ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o metrologii. Krajský soud nezpochybňuje ani to, že vydané osvědčení o způsobilosti rychloměru k měření nevylučuje možnost přezkoušení rychloměru dle tohoto ustanovení. Citované ustanovení připouští, že osoba, která je dotčena nesprávným měřením stanoveného měřidla, může požádat o přezkoušení tohoto měřidla. Z provedeného dokazování však žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj řádně kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření).

V posuzované věci je třeba přihlídnout ke skutkovým okolnostem, kdy již zmíněný ověřovací list ze dne 19. 11. 2014, č. 243/14, potvrzuje technickou způsobilost použitého rychloměru k měření rychlosti vozidel. Dále je znovu třeba zdůraznit, že ze správního spisu nevyplyvá žádná okolnost nasvědčující tomu, že by při měření rychlosti vozidla žalobce mohlo dojít k chybě. Postup podle ust. § 11a odst. 1 zákona o metrologii je na místě tehdy, pokud vyjde najevo jakákoliv pochybnost o správnosti měření. Jinými slovy, smyslem a účelem tohoto ustanovení je odstranění pochybností o správnosti provedeného měření. Aplikace tohoto ustanovení zákona o metrologii i v případech, kdy je zjevné, že měření proběhlo po všech stránkách bezchybně, je nedůvodná. Správní orgány tak ověření použitého rychloměru nebyly povinny provádět (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012 -36).

Na závěr krajský soud doplňuje, že zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek ze správního řádu, v jehož § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu,

co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Uvedeným požadavků žalovaný dostál, neboť řádně vyhodnotil podklady pro vydání rozhodnutí (oznámení přestupku sepsané na místě Policií ČR, dálniční oddělení Velký Beranov dne 9. 7. 2015, úřední záznam ze dne 9. 7. 2015, oznámení přestupku ze dne 10. 7. 2015, záznam o přestupku s fotografií a ověřovací list č. 243/14 ze dne 19. 11. 2014), na základě nichž dospěl k závěru, že to byl právě žalobce, kdo porušil právní předpisy shora uvedeným způsobem. Na druhou stranu žalovaný odůvodnil, proč doložení dokladu o proškolení policisty k obsluze měřicího zařízení považoval za důkaz nadbytečný.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobní námitky dospěl k závěru, že tato není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně